

ANTE ŠKEGRO

Hrvatski institut za povijest
HR-10.000 Zagreb
Opatička 10

MARINKA ŠIMIĆ

Staroslavenski institut
HR-10.000 Zagreb
Demetrova 11

MARIJA MARIĆ

Franjevački muzej i galerija Gorica u Livnu
B i H-80.101 Livno
Gorička cesta bb

EPIGRAPHICA NOVA PELVENSIA

UDK 726.82 (439.56)
Izvorni znanstveni rad

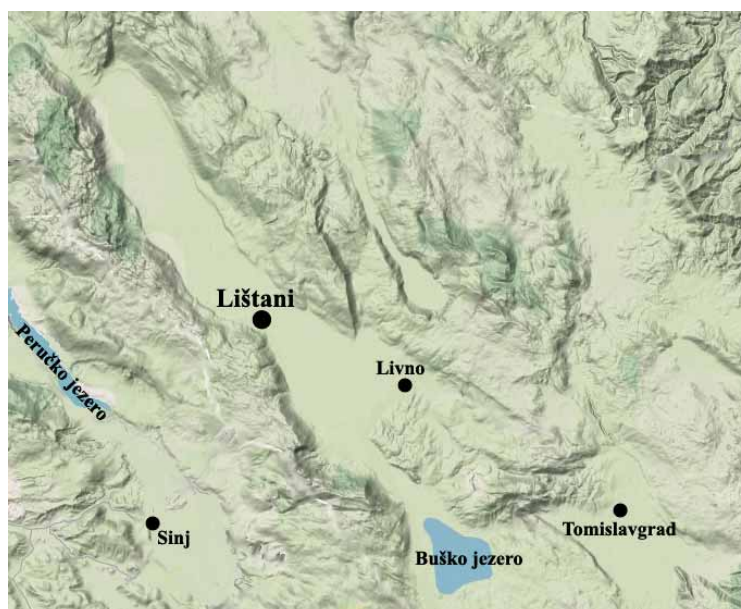
U ovom se prilogu obrađuje četrdeset šest rimskih sepulkralnih spomenika, odnosno njihovih fragmenata, koji potječu s lokaliteta Podvornice (Lištani) na jugozapadnom dijelu Livanjskog polja. U pitanju su ulomci dviju stela, fragmenti sandukâ odnosno poklopaca četvrtastih urni (ossuarium) te sanduci za pohranu kostiju (osteotheca) i njihovi poklopci. Pronađeni su tijekom sustavnih arheoloških istraživanja 2001., 2003., 2004., 2005. i 2006. g., koje je na ovom lokalitetu izvodila stručna ekipa Franjevačkog muzeja i galerije Gorica Livno. Potječu s rimske nekropole koja je prethodila gradnji ranokršćanskog kompleksa na istom lokalitetu, u kojeg su uglavnom bili ugrađeni u vidu spolija. Na kraju je natpis pisan hrvatskom ćirilicom i crkvenoslavenskim jezikom hrvatske redakcije iz druge polovice 12. st., na kojem se spominje jedan pop glagoljaš sa svojih pet umorenih sinova a koji također potječe s ovog lokaliteta

Ključne riječi: Rimska provincija Dalmacija, Pelva, Bosna i Hercegovina, Livno, Podvornice-Lištani, sepulkralni spomenici, rimska epigrafika, hrvatski ćirilski natpisi, popovi glagoljaši, Tjehodrag

Key words: Roman Province of Dalmatia, Pelva, Bosnia and Herzegovina, Livno, Podvornice-Lištani, sepulchral monuments, Roman epigraphy, croatian Cyrillic inscriptions, glagolitic priests, Tjehodrag

Uvod

Dosadašnja arheološka istraživanja lokaliteta Podvornice-Lištani kod Livna svjedoče o njevoj izrazitoj kompleksnosti. Kontinuitet življenja na tom se lokalitetu može pratiti od vremena rimske antike do kasnog srednjeg vijeka. Obličniji ga lokaliteti dovode u svezu i s prapovijesnim epohama (MARIĆ 2005a: 74). U stručnoj literaturi poznat je i pod imenom »Crkva sv. Ruže« (ATANACKOVIĆ SALČIĆ 1986: 44; 1988: 236, nr. 22.24.). Ivo Bojanovski (1915.–1993.) s ovim lokalitetom dovodi u vezu rimsku putnu postaju *Pelva (mansio Pelva)* s magistralne ceste *Salona* –

Karta 1

Map 1

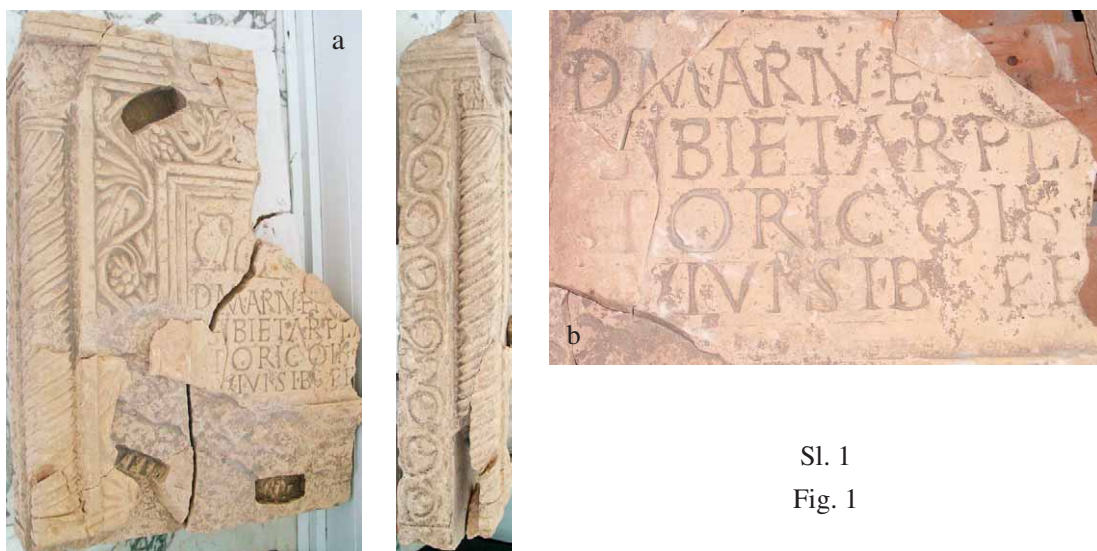
Servitium (BOJANOVSKI 1970b: 515–522; 1974b: 59, 64, 67, 68, 71, 108, 123, 124; 1988: 234, 244, 245–249, 380), poznatu s Antoninovog Itinerara (*Itin. Ant.* 269, 5). Na tom su se mjestu križali i rimski putevi kojima se putovalo prema Panoniji odnosno prema unutrašnjosti Dalmacije (BOJANOVSKI 1970b: 506; ČAČE 1995: 97). Esad Pašalić (1915.–1967.) (PAŠALIĆ 1960: 30, 105) i Géza Alföldy *Pelvu* su smatrali municipijem (ALFÖLDY 1965: 95). Sustavnim istraživanjem tragova antičkih komunikacija i naselja na terenu te raspoloživih vrela, Bojanovski je došao do zaključka da je *Pelva* ipak bila putna postaja (BOJANOVSKI 1970b: 515–520). Dosadašnja istraživanja ovog lokaliteta rezultirala su otkrićem dviju ranokršćanskih bazilika, krsnog zdenca, memorijalne kapele, osam kasnoantičkih zidanih grobnica od kojih su četiri bile presvođene i nekropole s ostacima sepulkralnih spomenika. Antičke objekte na ovom je lokalitetu preslojila srednjovjekovna nekropola dalmatinsko-hrvatskog kulturnog kruga (MARIĆ 2003: 177–184; 2005a: 74–84; 2005b: 113–120). Svojom slojevitošću i kompleksnošću ovaj je lokalitet dosta blizak onom s Grudina (Crkvine) – Čipuljić u Bugojnu (PAŠKVALIN 2003: 129–204; ŠKEGRO 2005: 369–389) i Šipovu u srednjoj Bosni (BOJANOVSKI 1974a: 347–369), s kojima se u svezu dovode i središta ranokršćanskih biskupija (ŠKEGRO 2005: 369–389; 2007: 357–365). Tijekom ranog srednjeg vijeka ovi su prostori bili u sastavu hrvatskih županija Hlebijana i Pliva (PORFIROGENET 2003: 78, 262, 263). Podvornice-Lištani treći su lokalitet s livanjskog područja na kojem su pronađene ranokršćanske bazilike. Prethodno su otkrivene na Rešetarici (VRDOLJAK 1990: 119–194) te na groblju Sv. Ive u Livnu (GLAVAŠ 1994: 105–111; VRDOLJAK 1994: 115–125; MARIJAN 1995: 120–126).

I.

Stele

Br. 1: ulomci monumentalne stele, koja je u ranokršćansko doba iskorištena kao postolje za oltarnu menzu. Tomu u prilog govori činjenica da je pronađena pred apsidom južne bazilike te udubljenja uklesana u nju a koja svojim dimenzijama i oblikom korespondiraju bazama stupova

ranokršćanskih oltarnih menzi. Razlomljena je na tri veća i nekoliko manjih ulomaka (sl. 1a, 1b).¹ Natpis na njoj uokviren je profiliranim okvirom, uklesanim unutar dvostruko šireg obruba urešenog vegetabilnom bordurom u vidu vinove loze, grožđa i palmeta. Rubovi stele izvedeni su u vidu tordiranih stupova. Gornji dio završava arhitravom koji je spajao kapitele sa završetka tordiranih stupova. Nedostaje gornji desni kut. U lijevom gornjem kutu, unutar natpisnog polja, prikazan je i motiv amfore ispod koje su provincijalnom kapitalom urezana četiri retka nadgrobnog natpisa. Ispod natpisnog polja je bazni neobrađeni dio kojim je stela bila učvršćena za podlogu.

Sl. 1

Fig. 1

Dimenzije: visina 188, širina na najširem dijelu 165, debljina 16 cm. Natpisno polje: visina 37,5, širina 37 cm (sl. 1c). Visina slova u prva tri reda je 4 a u četvrtom 3,5 cm. Interpunkcija se u vidu trokutića nazire u prvom retku iza slova *D* i *M*, u drugom redu iza sedmog slova (*R*) i u četvrtom retku iza šestog slova (*I*). Natpis glasi:

*D(is) M(anibus). Arner[ius]
sibi et Ar(riae?). Plā-
tori con(iugi)
vivi sibi fe[erunt]*

Kao što iz natpisa slijedi, ovaj su *si* spomenik za života dali izraditi bračni drugovi Arnerija i po svoj prilici Arij Plator. Ime *Arneria* do sada nije bilo poznato s područja rimske Dalmacije. Gentilicij Arij (*Arrius*) od ranije je poznat s livanjskog područja sa poklopca urne koja potječe s lokaliteta Niče u Suhači kod Livna (ŠKEGRO 1997a: 94, nr. 56; 1999: 15–25). Na području Dalmacije najčešće su ga nosili Italici i Orijentalci (ALFÖLDY 1969: 61). *Plator* se kao *cognomen* na pod-

¹ Autor fotografija svih spomenika iz ovog rada (osim sl. br. 6c – koju je snimio Ćiril-Ćiro Rajić i sl. br. 48 – koju

je napravio Zoran Alajbeg) je koautor ovog rada Marija Marić.

ručju Dalmacije javlja više od dvadeset puta (OPEL 3: 145). Tipičan je za delmatske prostore (ALFÖLDY 1969: 267), s kojima se povezuje i livanjsko područje (ZANINOVIĆ 1966: 27–92; 1967: 5–101; 1994: 45–50). Poznat je s natpisâ iz Vašarovina (CIL 3: 9859; SERGEJEVSKI 1931: 20), Suhače (CIL 3: 9851) i Malog Kablića (PATSCHE 1909: 131) na Livanjskom polju. Na području Dalmacije javlja se i u formi *Platorius*, *Plaetor* te *Plaetorius*. Kod žena prevladava oblik *Plaetoria* (OPEL 3: 145). Sepulkralna formula *D(is) M(anibus)* i oblik *vivi sibi fec(erunt)*, kojom natpis završava, upućuju na zaključak da je ovaj spomenik nastao na prijelazu iz 1. u 2. st. odnosno tijekom 2. st. poslije Kr. (ALFÖLDY 1969: 28, 29).

Br. 2: ulomak donjeg dijela stele (inv. br. 484), sa plitkoreljefnim poprsjem dviju osoba u stiliziranoj niši (sl. 2). Dimenzije: visina 36, širina 60, debljina 18 cm. Kao lijevi dovratnik bio je ugrađen u presvođenu kasnoantičku grobnicu konzerviranu 1981. g. (ATANACKOVIĆ SALČIĆ 1986:

Sl. 2

Fig. 2

44), iz koje je izvađen tijekom arheoloških iskopavanja 2001. g. Slična stela s poprsjem muškarca i žene bila je u vidu desnog dovratnika ugrađena i u presvođenu grobnicu u Karahodžama kod Travnika (PAŠKVALIN 2003: 99). Da se i u ovom slučaju radi o muškarcu i ženi, govori gracilniji prikaz poprsja lijevog i robusnijeg desnog lika. Desni u svojoj, na prsa savijenoj, desnoj ruci drži probušenu kuglu, dok lijevi u svojoj desnoj ruci spuštenoj na trbuh drži klesarski čekić. Oba lika zaogrnuti su togom. Klesar na provincijalan, ali domišljat način, širim tragovima klesarskog dljeteta predočava nabore, posebno uočljive kod lijevog lika. Nabori su slični onima na togi osobe prikazane na reljefu iz Vašarovina kod Livna (PETRINEC – ŠEPAROVIĆ – VRDOLJAK 1999: 68, br. 139; ŠKEGRO 2003: 146., br. 9). Oko vrata lijevog lika ove stele naziru se tragovi nečega nalik na ogrlicu. Na desnom ramenu desnog lika nazire se fibula u obliku sidra. Portretna poprsja pokojnika karakteristična su za stele. Na njima se nerijetko susreću simboli zanata, kao što je to slučaj kod ovog ulomka. Može se pretpostaviti da se radi o nadgrobnom spomeniku klesara i njegove žene. Tip fibule u obliku sidra na odjeći muškarca pojavljuje se u 2. i traje tijekom 3. st. Na temelju stilskih obilježja ovaj fragment stele okvirno se datira u 3. st. poslije Kr.

II. Urne

Br. 3: dva ulomka sanduka urne, koji su bili ugrađeni u kasnoantičku grobnicu br. 5. (sl. 3). Dimenzije: visina 36,5, širina 51 i debljina 40,5 cm. Natpisno polje: visina 19,5, širina 28 cm. Visina slova: drugi red: 3,3 – 3,5 cm; treći i četvrti red 2,5 cm. Na donjem većem dijelu četiri su retka nadgrobnog natpisa ispisanog provincijalnom rustičnom kapitalom, od ranije dobro poznatom s rimskih spomenika s livanjskog područja. Natpisno polje uokvireno je profiliranim okvirom smještenim između dva tordirana stupa. Ispod natpisa naznačene su dvije palmine grane okrenute jedna

Sl. 3

Fig. 3

prema drugoj (sl. 4). Od prvog retka natpisa očuvali su se donji završetci nekoliko slova. Ostala tri retka neoštećena su i dobro čitljiva. Slova *M* i *A* u trećem retku urezana su u ligaturi. Slovo *O*, posljednje u trećem retku, zbog oštećenja natpisnog polja još prije urezivanja natpisa, odvojeno je od slova *S* i *V* u istom retku s kojima čini istu tiječ (*suo*). Slovo *A* je urezano bez poprečne haste. Interpunkcija u obliku točkica urezana je u drugom retku, između slova *DEF* i *AEL* te između *AEL* i *MAXI*. Natpis glasi:

[----]aurus

def(uncto). Ael(ia) Maxi-

ma po(suit) ma(rito) suo

et sibi

Iz ovog se natpisa može iščitati da je ovaj spomenik sebi i svome mužu (*marito suo*) dala podići Elija Maksima (*Aelia Maxima*). Njen gentilicij (*Aelia*) upućuje na zaključak da se radi o osobama domaćeg porijekla, čemu u prilog govori i ženin *cognomen* (*Maxima*). Na području Dalmacije

Sl. 4

Fig. 4

učestaliji je kod muškaraca domaćeg porijekla (ALFÖLDY 1969: 242–245). Obitelj Elije Maksime građansko pravo (*ius Latii*) mogla je steći za cara Hadrijana (*Publius Aelius Hadrianus*, 117.–138.). Na livanjsko-glamočko-duvanjskom području, koji se smatraju klasičnim delmatskim ozemljem, Elijevci su prilično brojni. To govori u prilog pretpostavke da je tamošnje pučanstvo građansko pravo dobrim dijelom dobilo u vrijeme spomenutog cara Hadrijana (BOJANOVSKI 1988: 240–241, 221; ŠKEGRO 2000a: 94–95.). Gentilicij *Aelii* ovaj spomenik okvirno datira u 2. st. poslije Kr.

Br. 4a: tri ulomka sanduka urne s natpisnim poljem uokvirenim profiliranim okvirom i motivom rubne vegetabilne trake nalik palminoj gračici (sl. 5a). Dimenzije: visina 39, širina 49,5 debljina 46 cm. Natpisno polje: visina 11,5 širina 31 cm. I oni su bili ugrađeni u spomenutu kasnoantičku grobnicu br. 5. U prvom retku natpisa očuvao se samo donji dio slova, što otežava njihovo čitanje. U zadnja dva retka slova su sačuvana u cijelosti. Slova *V* i *R* u drugom retku ispisana su u ligaturi. Visina slova: drugi red: 3, treći red: 2,5 – 3 cm. Natpis glasi:

[–]CIRBINVI sibi
 et Aur(eliae) Sur(a)e caris-
 sim(a)e coniugi p(o)s(uit)

Br. 4b: ulomak lijeve strane gornjeg dijela sanduka urne s dva retka natpisa. Također potječe iz kasnoantičke grobnice br. 5. Iznad natpisnog polja uokvirenog u profilirani okvir, biljni je motiv identičan onom na prethodnom spomeniku. Osim floralnog motiva i okvira natpisnog polja s prethodnim ulomkom povezuje ga i oblik natpisnog polja te izgled i izvedba slova (sl. 5b). Na oba ulomka slova *A* urezana su bez poprečne haste. Prvi redak natpisa čini formula *D(is) M(anibus)*, odnosno posveta dušama pokojnika štovanim kao polubožanstva (MATIJAŠIĆ 2002: 77). U drugom retku je ime muškarca Aurelija Mesija (*Aurelius Messius*) koji je i dao podići ovaj spomenik. Ulomci br. 4a i 4b (sl. 5a i 5b) dio su istog spomenika. Natpis je na ovom spomeniku imao najmanje pet redaka teksta. Treći redak u prvom dijelu, zbog oštećenosti gornjeg dijela slova, nije jasan. Objedinjeni natpis (sl. 5a, 5b) glasi:

Sl. 5

Fig. 5

D(is) M(anibus)
Aur(elius) Messiv[s]
 [-]CIRBINVI sibi
 et Aur(eliae) Sur(a)e caris-
 sim(a)e coniugi p(o)s(uit)

Rodovsko ime (*nomen gentile*) muškarca s ovog spomenika svjedoči da se radilo o domorodcu čija je obitelj građansko pravo (*ius Latii*) mogla steći uredbom cara Karakale (*Constitutio Antoniniana*), koji je, kao što je poznato, građansko pravo dodijelio 212./213. g. svom slobodnom pučanstvu Carstva (ALFÖLDY 1984: 92). U prilog njegovog domorodačkog podrijetla govori i njegov *cognomen* Mesij (*Messius*), od ranije poznat s područja Dalmacije (ALFÖLDY 1969: 247). Domorodačkog podrijetla bila je i njegova supruga Aurelija Sura, koja je građansko pravo također mogla steći u sličnim okolnostima. I njezino je ime (*Sura*) poznato na području Dalmacije (CIL 3: 14780). Češće je u Italiji i Hispaniji (OPEL 3: 101). U muškoj inačici (*Surus*) učestalo je **po** diljem Rimskog Carstva (OPEL 3: 102). Na području Dalmacije nosio ga je značajan broj muškaraca (ALFÖLDY 1969: 303; ŠKEGRO 1997a: 112). Formula *D(is) M(anibus)* i pripadnost Aurelijevcima osobâ s ovog natpisa, ovaj spomenik okvirno datiraju u 3. st. poslije Kr.

Br. 4c: poklopac urne u obliku krova kuće odnosno hrama s akroterijima na uglovima urešenim palmetama. Dimenzije: visina 20, širina 60, debljina 55 cm. I on, također, potječe iz kasnoantičke grobnice br. 5. Objе bočne strane po sredini imaju poprečni zabat, što poklopcu daje for-

mu krova na četiri vode (sl. 5c). Pročelje poklopca reljefno je urešeno. U sredini zabata je osmerolatična rozeta u kružnici. Sa strana je motiv dviju nasuprotno postavljenih palminih grana. Desni akroterij je otučen, a lijevi popunjen motivom listova palmete. Ispod zabata je arhitravna greda, također urešena motivom palmine grane položene ulijevo. Klesar je na ovom objektu motiv palmine grane izradio u tri varijante prilagođavajući ih zadanim okvirima, što osim o klesarskoj vještini svjedoči i o razvijenom osjećaju za arhitektonsku kompoziciju. S donje strane poklopca je utor za nalije-ganje na sanduk urne. Dimenzije udubljenog dijela poklopca (širina 49, debljina 46 cm) i ukrasni motiv palmine grane, indicije su koje govore u prilog pretpostavci da je pripadao istoj cjelini kao i prethodno obrađena urna (br. 4a, 4b; sl. 5a, 5b).

Br. 5: dva ulomka sanduka urne, s tri retka natpisa urezanog u profiliranom okviru, s lijeve i desne strane obrubljenog floralnim motivom nalik palminom lišću (sl. 6a). I oni su također bili uzidani u kasnoantičku grobnicu br. 5. Dimenzije: visina 37, širina 47, debljina 53,5 cm. Natpisno polje: visina 6, širina 23,5 cm. Visina slova: prvi red: 2, drugi red 1,80, treći red 1 cm. Natpis je urezan rustičnom kapitalom nalik onoj na ulomcima br. 4a i 4b. Gornji dijelovi slova prvog retka natpisa oštećeni su, što nije zapreka za njegovo čitanje. Znakovi interpunkcije naziru se u drugom retku iza trećeg (S), četvrtog (A) i šestog (L), odnosno ispred sedmog slova (V). Zadnji redak natpisa seže do ruba profiliranog okvira (sl. 6b). Natpis glasi:

Sl. 6

Fig. 6

def(unctae) ann(or)um XL
pos(uit) Ael(ia) Ursa filia
matri pientissim(a)e

Iz natpisa se može zaključiti da je ovaj spomenik svojoj majci, koja je preminula u četrdesetoj godini života, dala podići kći Elija Ursa (*Aelia Ursa*). Radi oštećenosti spomenika ne može se utvrditi majčino ime. Otac Elije Urse mogao je biti Elije Urso (*Aelius Urso*), poznat s natpisa (sl. 6c) također pronađenog na ovom lokalitetu (ATA-

NACKOVIĆ SALČIĆ 1986: 44).² Može se pretpostaviti da joj je otac mogao biti i dekuriion Publije Elije Urso, poznat s natpisa iz Grkovaca kod Bosanskog Grahova (ILJug.: 1806).³ Elija Ursa je bila domaćeg porijekla. Potjecala je iz obitelji koja je građansko pravo stekla vjerojatno u vrijeme cara Hadrijana. Muška inačica njezinog imena (*Ursio, Ursius, Urso, Ursus*), bila je vrlo raširena diljem Rimskog Carstva (OPEL 4: 187). Muškarci su ga u Dalmaciji češće nosili tijekom kasnog principata (ALFÖLDY 1969: 317–318; ŠEGVIĆ 1996: 137; ŠKEGRO 1997a: 112). S područja Dalmacije poznato je dvadesetak žena s imenom *Ursa* (OPEL 4: 187). Pripadnost rodu Elijevaca ovaj spomenik okvirno datira u 2. st. poslije Kr.

Br. 6: ulomak donjeg dijela sanduka urne s natpisnim poljem (sl. 7). Bio je ugrađen u kasnoantičku grobnicu br. 5. Dimenzije: visina 34, širina 52, debljina 49,5 cm. Natpisno polje: visina 18, širina 25 cm. Prostor predviđen za prvi redak natpisa visok je 3,5, za drugi 3,3 a za treći redak 4,5 cm. Razmak među paralelnim crtama unutar kojih se urezivao natpis iznosi 1,5 cm. Natpisno polje obrubljeno je profiliranim okvirom i floralnim motivom sličnom onima na prethodnim spomenicima. Za razliku od profiliranog okvira, floralni motiv nije dovršen. Upravo ta činjenica i nedostatak natpisa govore u prilog pretpostavci da je ovaj objekt izrađen u mjesnoj radionici, specijaliziranoj za ovu vrstu spomenika. Polovična izdubljenost sanduka i nedovršena izvedba ornamentalnog motiva svjedoče da ovaj spomenik nije **ni** bio upotrebljen kao sepulkralni spomenik vjerojatno radi nepopravljivih oštećenja nastalih tijekom njegove obrade. Nedovršene urne s nepopravljivim oštećenjima nastalim tijekom njihove izrade, registrirane su i u radionicama ispod Liba na Duvanjskom polju te na Crkvini u Tomislavgradu (ŠKEGRO 1997: 83–86; 2000a: 99).

Br. 7: ulomak desne strane gornjeg dijela nadgrobno spomenika (inv. br. 490). Dimenzije: visina 16, širina 30, debljina 10 cm; visina slova 2 cm. Vegetabilna bordura s motivom palmine grančice položene ulijevo proteže se u neprekinutom nizu do sredine spomenika gdje završava dvostrukom S-viticom, na kojoj se nalaze tragovi svrdla (sl. 8). Na profiliranom okviru ispod palmine grančice urezano je slovo **M**, očito dio klasične sepulkralne formule *[D(is)]M(anibus)* koja ga okvirno datira na prijelaz iz 1. u 2. st. poslije Kr.

Sl. 7

Fig. 7

Sl. 8

Fig. 8

2 *[Ae](io) Urso [—]ciani.*

3 *Eximia laudis sum[m]ae integritatis P. [A]el(ius) Ursus dec(urio) mun(icipi) [Pe]lv(iatum) omnibus hon[or]i[bu]s functus fl[...][l]em[.....][±14][±14]*

[..]ae[.....]f^o filiae infelic[iss(imae) q(ae) vi]xit ann(is) XVIII m[ensi(ibus)...]vixit sibi et [suis] / memoriam fec[it].

Sl. 9
Fig. 9

Sl. 10
Fig. 10

Sl. 11
Fig. 11

(sl. 11). Dimenzije: visina 21, širina 13,5, debljina 7,5 cm.

Br. 11: ulomak desnog ruba poklopca urne s akroterijem urešenim motivom dviju palminih grančica (inv. br. 489). Dimenzije: visina 19, širina 28, debljina 19 cm; visina slova 3 cm. Ispod akroterija urezano je slovo *M*,

Br. 8: ulomak lijeve strane donjeg dijela sanduka urne, urešen profiliranim okvirom i rubnom vegetabilnom trakom nalik motivu palmine grančice (sl. 9). Dimenzije: visina 23, širina 27, debljina 13 cm. Vrlo je sličan ornamentalnim motivima koji se nalaze na spomenicima (br. 4a, 4b, 4c odnosno sl. 5a, 5b, 5c; br. 5 odnosno sl. 6a; br. 7 odnosno sl. 8). Na ulomku se nazire i fragment bočne stranice sanduka.

Br. 9: ulomak sanduka urne s motivom palmine grančice te ostatkom profiliranog natpisnog polja (sl. 10). Dimenzije: visina 9,5, širina 12, debljina 10 cm.

Br. 10: ulomak sanduka urne s motivom palmine grane i ostatkom profiliranog okvira

Sl. 12
Fig. 12

očito ostatak uobičajene sepulkralne formule *D(is) M(anibus)*, koja ga okvirno datira na prijelaz iz 1. u 2. st. poslije Kr. Ispod je motiv palmine grane položene ulijevo (sl. 12).

Br. 12: ulomak desnog dijela poklopca urne s akroterijem. Dimenzije: visina 18, širina 17, debljina 30 cm. Akroterij je ispunjen reljefnim motivom lista palmete, a ispod je arhitravna greda s motivom palmine grančice položene ulijevo (sl. 13). Nađen je sekundarno kao jedan od obložnih kamenja srednjovjekovnog groba G-189.

Br. 13: ulomak desnog dijela poklopca urne s akroterijem. Dimenzije: visina 14, širina 19, debljina 18 cm. Urešen je motivom dviju palminih grana (inv. br. 488). Na dijelu zabatnog polja nazire se desno položena palmina gračica (sl. 14). Radi se o ornamentalnom motivu sličnom onom s prethodnih spomenika.

Br. 14: ulomak lijeve strane gornjeg dijela sanduka urne (sl. 15). Dimenzije: visina 16, širina 17, debljina 28 cm. Vegetabilna bordura s motivom palmine grančice završava ugaonom stiliziranom četverolatičnom rozetom iz čijeg središta urezane linije ortogonalno sijeku borduru po sredini. Motiv palmine grančice oborene udesno također se naslanja

Sl. 13

Fig. 13

Sl. 14

Fig. 14

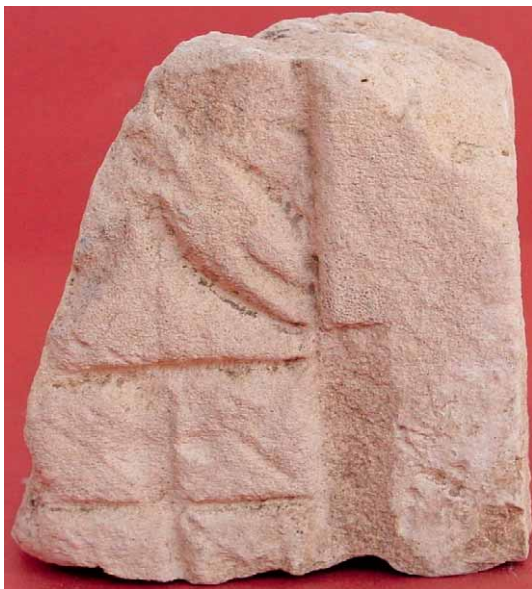

Sl. 15

Fig. 15

na rozetu. Ispod njega se naziru tragovi profiliranog okvira.

Ornamentalni motiv grančice sa stiliziranim paralelnim listovima, pojavljuje se u obliku sitnijih i krupnijih listova, listova koji se iz suprotnih pravaca spajaju po sredini spomenika ili koji teku naizmjenice. Poznat je s Podvornica, Rešetarice (VRDOLJAK 1990: 144, tab. X, br. 1) i iz Donjih Rujana (PATSCHE 1906: 168, sl. 15) na livanjskom području, iz

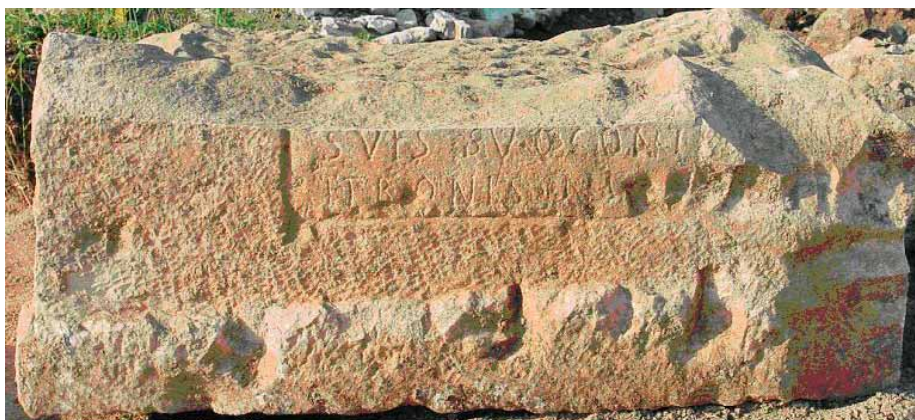
Sl. 16
Fig. 16

Otinovaca na Kupreškom polju (GUDELJ, 2000: 109, a) te s imotskih prostora: Zmijavci (CAMBI – GAMULIN – TONKOVIĆ 1999: 57–58, br. 9; 60, br. 13; 74–82, br. sl. na str. 75, 78, 79), Proložac Donji – Postranje (GUDELJ 2006: 32, 34). Radi se o jedinstvenoj pojavi iz dubljeg zaleđa *Salone*, kojoj je vjerojatno ishodište ista kamenoklesarska radionica.

Br. 15: ulomak sanduka urne s vegetabilnom bordurom i motivom četiriju kvadratića s križićima (sl. 16). Dimenzije: visina 9,5, širina 9, debljina 13,5 cm.

Br. 16: ulomak donjeg dijela sanduka urne s dva očuvana retka natpisa (sl. 17). Dimenzije: visina 38, širina 89, debljina 72 cm. Natpisno polje: visina 9,5 cm, širina 40 cm. Visina slova: prvi redak 3,2, drugi redak 3 cm. Kao i na prethodnim spomenicima, natpis je i na ovom ispisan provincijalnom rustičnom kapitalom. Gornji dijelovi slova u prvom retku natpisa neznatno su oštećeni. Tekst natpisa glasi:

suis Buo cont(tubernali)
et bonis [-]ni[-----]

Sl. 17
Fig. 17

U ovom se natpisu nazire neregularna bračna zajednica žene **Buo** s nekim muškarcem (*contubernium*). U njoj su uglavnom živjeli robovi, odnosno slobodna osoba i rob. Ime **Buo** odaje domo-rodačko porijeklo žene s ovog natpisa (ALFÖLDY 1969: 167). U istom je obliku zabilježeno i u Prisozju na Duvanjskom polju (BOJANOVSKI 1970a: 6–11; 1975: 42–49; ŠKEGRO 1997a: 92, nr. 43; 2000b: 536). U obliku **Buvo** registrirano je u Borčanima kod Tomislavgrada (PATSCHE 1904: 216; ŠKEGRO 2000b: 535). Ovo ime nadopunjava fond ženskih delmatskih imena sa završetkom na **-o**: (**Buvo, Dasto, Dutieio, Epatino, Iato, Ieto, Lavo, Paio, Paiio, Pano, Prevo**) (ŠKEGRO 2003: 136–138).

Sl. 18

Fig. 18

Br. 17: ulomak poklopca urne sa sačuvanim dijelom natpisa i tragovima žbuke (sl. 18). Dimenzije: visina 10,5 širina 41, debljina 30,5 cm. Visina slova: 4 cm. Sekundarno je bio uzidan u svod presvođene kasnoantičke grobnice br. 2, u koju je bilo uzidano više ulomaka. Neki su vjerojatno bili dio istog poklopca kao i ovaj ulomak, iako ih je sada teško međusobno spojiti. S donje se strane ovog ulomka naziru ortogonalno urezane linije, kao i ostatak kružnog žlijeba (promjera oko 8 cm), koji je, po svemu sudeći, služio za uglavljenje jednog od stupića ispred pročelnog dijela urne. Natpis je i na ovom spomeniku ispisan rustičnom provincijalnom kapitalom. Interpunkcija nije zamjetna. Visina slova: 4 cm. Tekst natpisa glasi:

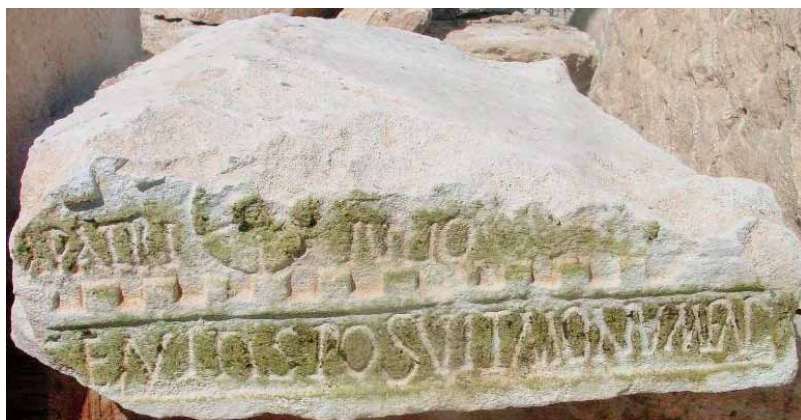
[-----]P(ublius) Ael(ius) T(iti) Ae[l(ii) fil(i- -) -----]

Dimenzije ulomka i sadržaj natpisa upućuju na pretpostavku da i ovaj fragment potječe s urne koja se nalazila na istoj nekropoli kao i prethodni spomenici. Gentilicij Elij (**Aelius**) upozorava na domaće porijeklo osoba s ovog natpisa a koje su građansko pravo mogle steći za cara Harijana. Spomenuti gentilicij ovaj ulomak okvirno datira u 2. st. poslije Kr.

Br. 18: poklopac urne, znatnije oštećen s lijeve strane (sl. 19). Dimenzije: visina 12, širina 37, debljina 57 cm. Visina slova: prvi red 2, drugi red 2,5 – 3 cm. Kao desni dovratnik bio je uzidan na ulazu u presvođenu kasnoantičku grobnicu br. 1., konzerviranu 1981. g. (ATANACKOVIĆ SALČIĆ 1986: 44). Pronađen je 2001. g. tijekom arheoloških istraživanja ovog lokaliteta. Natpis se sastoji od dva retka teksta. Gornji, u sredini kojeg je šesterolisna rozeta, znatnije je oštećen i s lijeve i s desne strane. S lijeve se strane rozete nazire desni dio slova **M**, iza kojeg slijedi riječ **patri**. Iza rozete nazire se riječ **Julio**. Donji redak natpisa bolje je očuvan. Ipak, i njemu nedostaje nekoliko slova i s lijeve i s desne strane. Tekst natpisa glasi:

[D(is)]M(anibus) patri Iuli[o -----]
[p]ien{i}tis(simo) posuit monumen[tum -----]

Iz sadržaja ovog natpisa može se zaključiti jedino da se radi o poklopcu urne u koju su bili pohranjeni ostaci nekog muškarca iz roda Julijevaca. Julijevci su u Dalmaciji bili vrlo učestali. Brojniji su u njezinom primorskom dijelu, dok su u unutrašnjosti rjeđi. Potvrđeni su i u duvanjskom

Sl. 19

Fig. 19

kraju (ALFÖLDY 1969: 31–36; ŠKEGRO 2000b: 533). Na temelju oblika poklopca i formula *D(is) M(anibus)* ovaj spomenik se okvirno datira u 2. st. poslije Kr.

Br. 19: ulomak natpisa s ostatkom dva retka teksta (sl. 20). Dimenzije: visina 16,5, širina 16, debljina 23 cm. Urezan je rustičnom kapitalom između dviju paralelnih crta. Visina slova u oba retka je 4,5 cm. Prvi dio natpisa započinje donjom kosom hastom – možda slova *R*, iza koje slijede slova: *I*, *T* i *M*. U drugom su se retku očuvala slova *AGRIP*, očito dio imena *Agrip[pa]* odnosno *Agrip[pina]*. Natpis glasi:

Sl. 20

Fig. 20

<p>-----</p> <p>[-----r]itm[-----]</p> <p>[-----]Agrip[pa-----] vel Agrip[pina-----]</p> <p>-----</p>

Radi skromne očuvanosti ovog ulomka ne može se posve točno odrediti koliko je natpis prvotno imao redaka i u kakvu je vrstu spomenika spadao. Jasno je da se na njemu spominje osoba s imenom *Agrippa* odnosno *Agrippina*. U pitanju je ime koje je bilo rašireno diljem rimske ekumene (OPEL 1: 58). I na području Dalmacije je potvrđeno nekoliko puta, uglavnom u urbanim mjestima (ALFÖLDY 1969: 145).

Br. 20: ulomak nadgrobnog spomenika s ostatkom dva retka natpisa (sl. 21). Dimenzije: visina 11,5, širina 14, debljina 10,5 cm. Visina slova u prvom retku: 3 a u drugom 3,3 cm. Natpis, urezan rustičnom kapitalom između dviju paralelnih linija, glasi:

D(is) [M(anibus) -----]

Po[-----]

U prvom retku natpisa očuvano se prvo slovo standardne sepulkralne formule *D(is)* *M(anibus)*, na temelju koje se, a također i prema obliku slova, ovaj spomenik okvirno datira u ranocarsko doba, odnosno u 2. st. poslije Kr.

Br. 21: ulomak središnjeg dijela poklopcu urne sa šesterolisnom rozetom u gornjem i ostacima dva retka natpisa u donjem dijelu (sl. 22). Dimenzije: visina 16, širina 15,5, debljina 17,5 cm. Slova su u prvom retku visoka 2,5 cm, dok se za ona u drugom, zbog oštećenosti njihova donjeg dijela, to ne može precizirati. Natpis glasi:

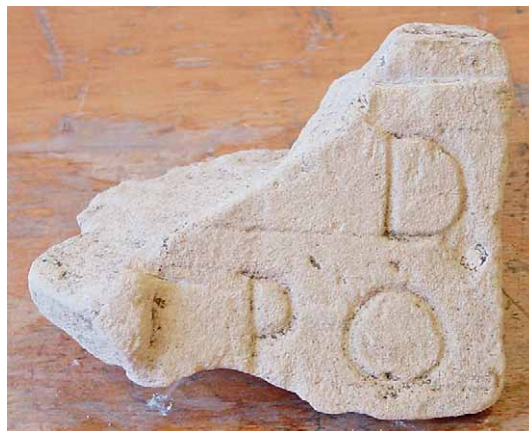
[-----]AP[-----]

[-----]OES[-----]

Sl. 23

Fig. 23

Sl. 21

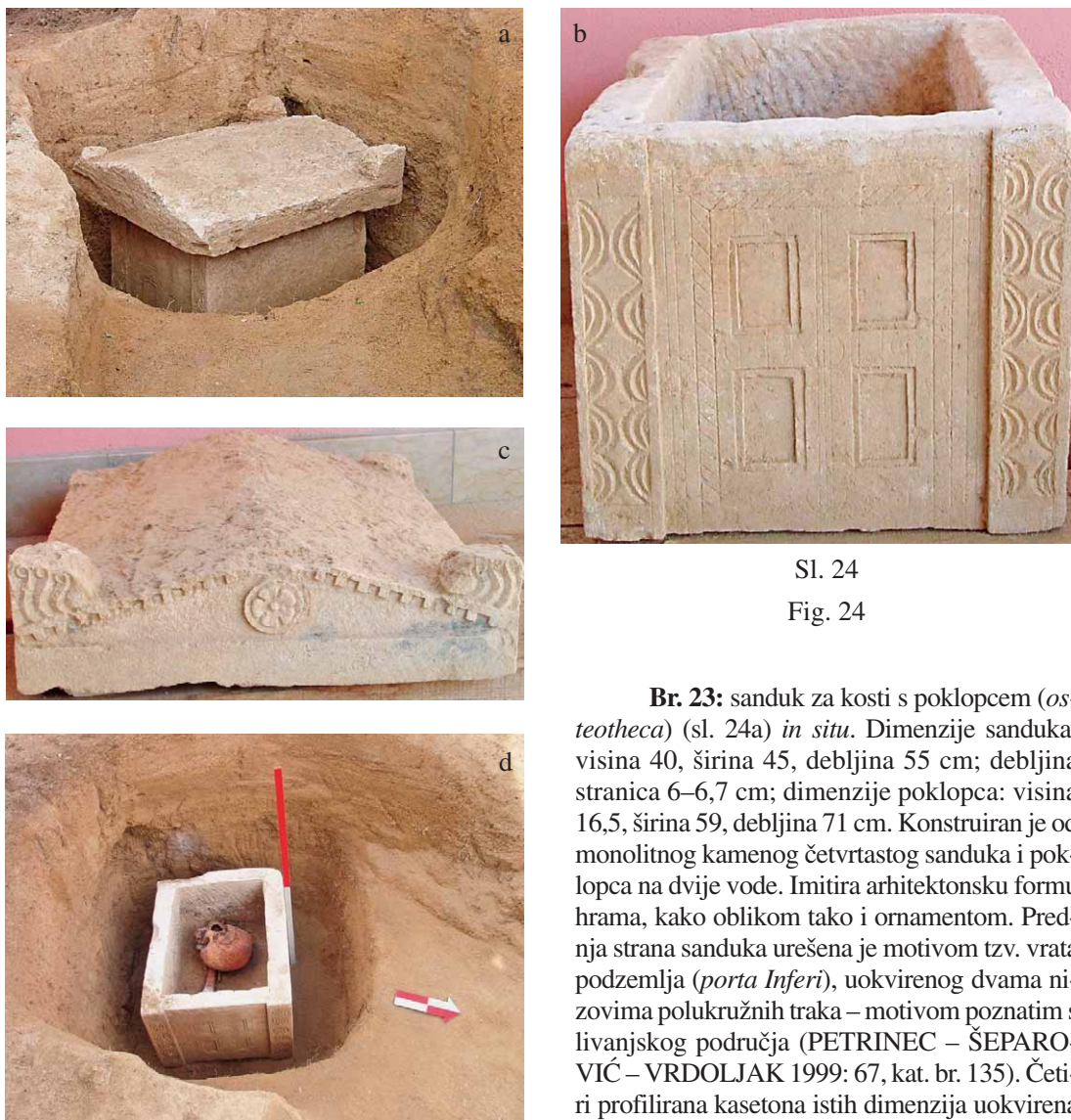
Fig. 21

Sl. 22

Fig. 22

Br. 22: ulomak spomenika odbijenog sa svih strana, s ostacima dvaju redova nadgrobnog natpisa (sl. 23). Dimenzije: visina 12, širina 20, debljina 40 cm, visina slova: oko 4 cm. U prvom retku očuvao se broj *LXXIII*, vjerojatno broj godina pokojnika kojem je ovaj spomenik bio podignut. U drugom se retku prva četiri slova ne mogu odgonetnuti, već samo tri posljednja: *E, T i P*.

Sl. 24

Fig. 24

Br. 23: sanduk za kosti s poklopcem (*osteotheca*) (sl. 24a) *in situ*. Dimenzije sanduka: visina 40, širina 45, debljina 55 cm; debljina stranica 6–6,7 cm; dimenzije poklopcja: visina 16,5, širina 59, debljina 71 cm. Konstruiran je od monolitnog kamenog četvrtastog sanduka i poklopcja na dvije vode. Imitira arhitektonsku formu hrama, kako oblikom tako i ornamentom. Prednja strana sanduka urešena je motivom tzv. vrata podzemlja (*porta Inferi*), uokvirenog dvama nizovima polukružnih traka – motivom poznatim s livanjskog područja (PETRINEC – ŠEPAROVIC – VRDOLJAK 1999: 67, kat. br. 135). Četiri profilirana kasetona istih dimenzija uokvirena su paralelnim linijama, pri čemu okvir s koso urezanim linijama predstavlja dvodimenzionalni

prikaz vrata s tordiranim stupovima. Između kasetona šestarom su urezane kružnice (sl. 24b). Poklopac je izrađen u obliku krova na dvije vode s akroterijama i zabatom. Pročelna strana mu je reljefno urešena. Zabato polje je uz gornji rub optočeno arhitektonskim motivom dentikula. U središtu polja je peterolatična rozeta u kružnici. Akroteriji su ispunjeni s tri lista palmeta. Ispod zabata je široka arhitravna greda bez natpisa i ukrasa (sl. 24c). S donje strane poklopcja je rub za nalijeganje na sanduk. Ovakvu formu imaju poklopci salonitanskih, kao i drugih urni u Dalmaciji, čiji oblik proizlazi iz arhitektonskih uzoraka (CAMBI – GAMULIN – TONKOVIĆ 1999: 69). Poklopci, koji su pripadali sličnim objektima, poznati su iz Malog Kablića (PATSCHE 1906: 173; 1909: 131; ILJug.: 1807)⁴ i Suhače kod Livna (ŠKEGRO

⁴ *D[is] Manibus / [—] filia[e] vixit annos XVI Plator Carvius Batonis / posuit.*

1999: 15–25) te još nekih mjesta livanjskog kraja (PETRINEC – ŠEPAROVIĆ – VRDOLJAK 1999: 64–65). Ornamentalnim motivima s ovoga poklopca najbliži je ulomak s Grebaca kod Livna (MARIJAN 2000: 165–186). U unutrašnjosti pravokutno izdubljenog sanduka pronađena je lubanja, fragment lijeve bedrene i lisne kosti te dva vratna kralješka (sl. 24d). Dio su kostura muškarca starog između dvadeset i trideset godina života.⁵ Kako je pročelje poklopca u trenutku nalaza bilo okrenuto suprotno od pročelja sanduka, može se pretpostaviti, da je ovaj objekt naknadno otvaran. Nalazio se u kružnoj jami, načinjenoj upravo za njega. Na temelju te činjenice može se protumačiti svrha devetnaest sličnih jama pronađenih na ovom lokalitetu. Pravilnog su kružnog ili ovalnog oblika. Bile su ispunjene tamnijom zemljom, ulomcima keramike, životinjskim kostima, žbukom, ugljenom odnosno garom. Preliminarna valorizacija ulomaka keramičkih i staklenih posuda, C¹⁴ analiza drvenog ugljena te rimski novac upućuju na rimskodobno porijeklo ovih jama. Neke od jama bile su bez nalaza. S obzirom na ovdašnji nalaz *in situ*, postoji vjerojatnost da su ove jame, ili barem dio njih, služile za polaganje upravo ovakvih objekata, koji su u razdoblju ranog kršćanstva uništeni kao poganski. Na to upućuju nalazi brojnih ulomaka na ovom lokalitetu te njihovo sekundarno korištenje u ranokršćanskoj arhitekturi. Ukoliko naredna istraživanja potvrde ove pretpostavke, onda će nam kružne jame predstavljati poseban vid materijalnih ostataka nekropole iz razdoblja Rima. Udubljenja za urne registrirana su i na desitijatskoj nekropoli na Kamenjači (Breza kod Sarajeva) (PAŠKVALIN 1988: 87).

Br. 24a: tri ulomka sanduka za kosti (*osteotheca*). Sačuvan je donji dio te dva ulomka bočnih stranica (sl. 25a). Dimenzije: visina 40, širina 44, debljina 60 cm; debljina stranica 5,5 – 6 cm. Pročelna je strana urešena motivom *porta Inferi*. Plitko urezani neprofilirani kasetoni uokvireni urezanim linijama smješteni su unutar okvira urešena kao i kod prethodnog spomenika, s dva niza polukružnih traka, ali u varijanti u kojoj se dva niza spajaju na dnu. Fragmenti ovog spomenika također su bili ugrađeni u konstrukciju spominjane kasnoantičke grobnice br. 5.

Br. 24b: ulomak gornjeg dijela sanduka za kosti (sl. 25b). Dimenzije: visina 16,5, širina 22, debljina 5,5 cm. Izvedbom i ukrasnim motivom *porta Inferi*, kao i dimenzijama te oblikom kamena

Sl. 25

Fig. 25

⁵ Mario Šlaus, Rezultati antropološke analize ljudskog osteološkog materijala s nalazišta Lištani-Podvornice, Stručni izvještaj EP-103-04/06, Zagreb 2006.

od kojeg je izrađen, znatno je sličan prethodnom spomeniku, na temelju čega se može pretpostaviti da je s njim činio jedinstvenu cjelinu. Ipak, radi velike oštećenosti ovog ulomka, međusobno se teško spajaju.

Br. 25: ulomak nadgrobnog spomenika (sl. 26). Dimenzije: visina 22, širina 38, debljina 9 cm. Pravokutna polja uokvirena konkavno-konveksno profiliranim okvirima također predstavljaju ornamentalni motiv *porta Inferi*. Najvjerojatnije se radi o prednjoj stranici sanduka za kosti. Ulomak je klesarski obrađen, i sa stražnje strane.

Br. 26: ulomak sanduka prednje strane urne s profiliranim kasetonima (inv. br. 520), očito dio ornamentalnog motiva *porta Inferi* (sl. 27). Dimenzije: visina 14, širina 17,5, debljina 5 cm. **Inače** Ornamentalni motiv vratâ podzemlja (*porta Inferi*) od ranije je poznat s fragmenata ugrađenih u presvođenu grobnicu iz ranokršćanske bazilike s lokaliteta Sv. Ive u Livnu (ŠKEGRO 1997c: 85, sl. 4, 5), s urni iz duvanjskog kraja (ŠKEGRO 2000a: 100) te s nadgrobnog spomenika iz Zmijavaca kod Imotskog (CAMBI – GAMULIN – TONKOVIĆ 1999: 70–71, br. 3.). Uz motiv palmete, i ovaj ornamentalni motiv povezuje livanjski, duvanjski i imotski kraj.

Br. 27: ulomak lijeve strane gornjeg dijela sanduka urne s profiliranim okvirom između središnjeg polja i rubne trake bez reljef-

Sl. 26

Fig. 26

Sl. 27

Fig. 27

Sl. 28

Fig. 28

nog ukrasa (sl. 28). Dimenzije: visina 19, širina 28, debljina 16 cm. Sekundarno je bio uporabljen na srednjovjekovnom grobu G-119.

Br. 28: ulomak desne strane donjeg dijela sanduka urne s dijelom profiliranog okvira (sl. 29). Dimenzije: visina 11, širina 27, debljina 14,5 cm.

Br. 29: ulomak lijeve strane gornjeg dijela urne s motivom profiliranog okvira (sl. 30). Dimenzije: visina 22, širina 28, debljina 11,2 cm.

Sl. 29

Fig. 29

Sl. 30

Fig. 30

je arhitravna greda, većim dijelom otučena. Između dviju ravnih letvi bila je ispunjena reljefnim motivom šesterolatičnih rozeta u nizu, međusobno povezanih paralelnim linijama. S donje strane poklopac ima rub za nalijeganje na sanduk urne.

Br. 30: poklopac sanduka urne u obliku krova na dvije vode s akroterijima i jednim poprečnim zabatom sa šire pročelne strane reljefno urešene (sl. 31). Dimenzije: visina 27, širina 67, debljina 52 cm. Desna je strana pročelja s akroterijem otučena, s lijeve je strane akroterij djelomično očuvan i na njemu se nazire vegetabilni motiv. Zabat je također reljefno urešen vegetabilnim motivom, ali radi otučenosti teško prepoznatljivim. Ispod zabata

Sl. 31

Fig. 31

Sl. 32

Fig. 32

Br. 31: poklopac sanduka urne u obliku krova na dvije vode s akroterijima i zabatom (sl. 32). Dimenzije: visina 11, širina 63, debljina 59 cm. Lijeva i desna strana pročelja s akroterijima su otučene, baš kao i gornji dio poklopca. Djelomično je očuvan središnji dio zabata urešen vegetabilnim motivom dviju nasuprotno postavljenih palmiranih grančica. Isti se motiv ponavlja ispod na arhitravnoj gredi. S donje je strane poklopca rub za nalijeganje na sanduk urne.

Sl. 33
Fig. 33

Sl. 34
Fig. 34

Sl. 35
Fig. 35

Br. 36: ulomak akroterija poklopca urne (sl. 37). Dimenzije: visina 10,5, širina 10, debljina 12 cm. Osim tragova klesarskog čekića nema drugih ukrasa. Vjerojatno je pripadao stražnjem dijelu poklopca.

Br. 32: ulomak središnjeg dijela poklopca urne sa zabatom (sl. 33). Dimenzije: visina 10,5, širina 27, debljina 60 cm. Otučen je sa svih strana. U sredini zabata uokvirenog višestrukom profilacijom je rozeta, pretpostavljamo šesterolatična, a sa strane trokutastu formu ispunjava motiv nanizanih čašica cvijeća.

Br. 33: ulomak gornjeg dijela nadgrobnog spomenika sa šesterolisnom rozetom u sredini (sl. 34). Dimenzije: visina 11,5, širina 14, debljina 6 cm. Stražnja je strana otučena. Naziru se i ostatci žbuke, što upućuje na sekundarnu uporabu.

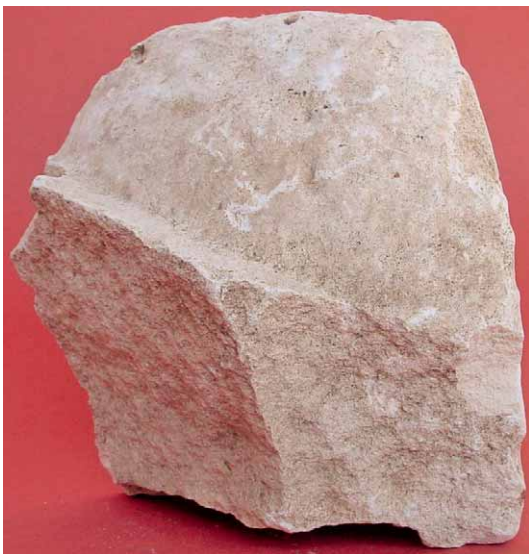
Br. 34: dva ulomka poklopca urne (sl. 35). Dimenzije: visina 10,5, širina 22,5, debljina 53 cm. S gornje se strane nazire trag akroterija, a s donje rub za nalijeganje na sanduk urne. Na površini su vidljivi tragovi žbuke. Sekundarno je bio uzidan u svod kasnoantičke presvođene grobnice br. 2.

Br. 35: ulomak akroterija poklopca urne (sl. 36). Dimenzije: visina 10,5, širina 10, debljina 12 cm. Osim tragova klesarske obrade nema nikakvih ukrasa i vjerojatno je pripadao stražnjem dijelu poklopca.

Sl. 36
Fig. 36

Br. 37: akroterij poklopca urne (inv. br. 532). S donje se strane vidi dio ruba za nalije-ganje na sanduk urne (sl. 38). Dimenzije: visi-na 16, širina 21, debljina 19 cm.

Sl. 38

Fig. 38

Br. 39: ulomak gornjeg dijela nadgrob-nog spomenika (sl. 40) na kojem je urezana klasična sepulkralna formula: *D(is) M(anibus)*. Dimenzije: visina 13, širina 43, debljina 11 cm; visina slova 3,5 – 4 cm.

Sl. 40

Fig. 40

Br. 40: ulomak nadgrobnog spomenika s ostatkom natpisa (sl. 41). Dimenzije: visina 11, ši-ri-na 26,5, debljina 15,5 cm; visina slova 3,5 cm. U prvom je retku slovo *M* upisano između dvije pa-ralelne crte, očito dio sepulkralne formule *D(is) M(anibus)*, koja ga okvirno datira na prijelaz iz 1. u 2. st. poslije Kr. U drugom, otučenom, retku slova se tek naziru. Na desnoj se strani nazire profilirani okvir natpisnog polja.

Sl. 37

Fig. 37

Br. 38: ulomak nadgrobnog spomenika (inv. br. 535). Dimenzije: visina 25, širina 35, debljina 11 cm. Pročelna je ploha spomenika ukrašena arhitektonskim motivom tordiranih polustupića povezanih dvjema arkadama, ta-kođer tordiranim i spojenim po sredini luka (sl. 39). Obrada stražnje plohe i mali fragment bočne stranice upućuje na pretpostavku da se radi o sanduku urne ili sanduku za kosti.

Sl. 39

Fig. 39

Sl. 41

Fig. 41

Br. 42: ulomak nadgrobnog spomenika (sl. 43). Dimenzije: visina 14, širina 12, debljina 8,5 cm. Na temelju očuvanost ulomka ne može se precizirati o kakvoj se vrsti spomenika radilo. Na ulomku je motiv vegetabilnog reljefnog ornamenta izrađenog od motiva vinove loze i vitice, na kojem se vide rupice od svrdla.

Sl. 43

Fig. 43

tom i motivom palmine grane u trokutastom ispunu (sl. 44). Dimenzije: visina 24, širina 27, debljina 11 cm. U središtu je zabata višelatična

Br. 41: ulomak nadgrobnog spomenika (sl. 42). Dimenzije: visina 15,5, širina 16, debljina 16 cm. Njegova oštećenost ne dopušta preciziranje o kakvoj vrsti spomenika se radilo. Ispod profiliranog arhitrava je ostatak reljefnog vegetabilnog motiva.

Sl. 42

Fig. 42

Br. 43: ulomak gornjeg dijela nadgrobnog spomenika u obliku stele s upisanim zaba-

Sl. 44

Fig. 44

stilizirana rozeta, ispod je plitko profilirana arhitravna greda. Arhitektonski tip stele s upisanim zabatom (Tip B kod Paškvalina), općenito se datira u vrijeme od 1. do 4. st. poslije Kr. (Paškvalin 1996: 121).

Br. 44: ulomak nadgrobnog spomenika (sl. 45). Dimenzije: visina 13,5, širina 14,2, debljina 9 cm. Iz očuvanog se ulomka ne može razaznati o kakvoj se vrsti spomenika radilo. Ulomak je reljefno ukrašen motivom trokuta u nizu.

Br. 45: ulomak nadgrobnog spomenika (sl. 46). Visina 17, širina 18, debljina 8 cm. Očuvan je dio vegetabilne bordure, vjerojatno vinove loze, i profiliranog okvira.

Sl. 45

Fig. 45

Sl. 46

Fig. 46

Br. 46: ulomak nadgrobnog spomenika (inv. br. 508) na kojem se vide urezana dva međusobno povezana bršljanova lista. Dimenzije: visina 14, širina 7,5, debljina 2,8 cm. Sa strane je ulomak tordiranog polustupa (sl. 47). Inače, motiv bršljana je vrlo raširen u dekoraciji rimskih spomenika, često geometrijski stiliziran, a veže se uz kult Dionizija (ČREMOŠNIK 1957: 224).

Sl. 47

Fig. 47

Br. 47: dva ulomka vapnenačne ploče s natpisom u dva reda (sl. 48). Dimenzije: 195 x 47 x 11,5 cm; visina slova u prvom retku: 5,5 – 8,6 cm; u drugom retku: 5,2 – 8 cm (inv. br. Ka-539). Pronađena je 2003. g. u grobu br. 21. tijekom druge istraživačke kampanje ovog lokaliteta. Služila je kao bočna obložna ploča, u grobu u kojem su jedan iznad drugoga bila ukopana dva pokojnika (sl. 49). Kostur gornjega bio je netaknut, dok su kosti donjega u vrijeme istraživanja bile dislocirane ukopom gornjega pokojnika. Gornjem je desna ruka bila položena na bedrenu kost a lijeva na na zdjelicu (sl. 50).

Sl. 48

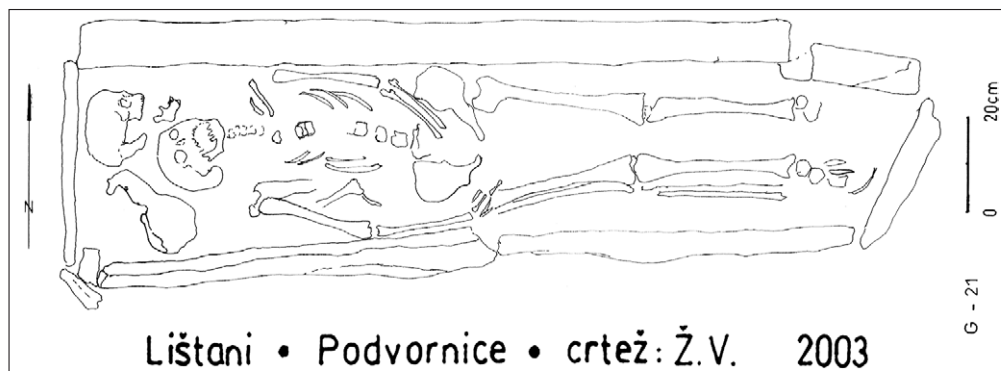
Fig. 48

Sl. 49

Fig. 49

Natpis u dva retka teksta sastavljen je od 15 slavenskih leksema. Pisan je hrvatskom ćirilicom i crkvenoslavenskim jezikom hrvatske redakcije. Usporediv je sa srednjovjekovnim lapidarnim natpisima pisanim hrvatskom ćirilicom, nekim hrvatskim ćirilskim rukopisima, hrvatskoglagoljskim tekstovima te bosanskim rukopisima. Nalazi se u lapidarnoj zbirci *Franjevačkog muzeja i galerije* na Gorici-Livno. Transliteracija:

Sl. 50

Fig. 50

† se ležitb : p(o)pb : tēhodragb : a e imētb : ã synovb : tere
rēđb edinēmb godē stry e

Transkripcija:

† se ležitb : p(o)pb : tēhodragb : a (j)e imētb : ã (= 5) synovb : tere
rēđb (j)edinēmb godē stry (j)e

Prijevod na suvremeni hrvatski jezik:

† tu leži pop tjehodrag imao je pet sinova
svi su u jednoj (istoj) godini bili ubijeni

Svi pokazatelji upućuju na zaključak da je ovaj natpis nastao tijekom 12. st. Riječ je o jednom od najstarijih natpisa pisanih hrvatskom ćirilicom, na kojem se spominje najstariji imenom poznati pop glagoljaš – Tjehodrag. U drugom retku stoji da su tijekom jedne godine ubijena petorica njegovih sinova. Sinovi i ukop ženske osobe u popov grob, svjedoče da se radilo o obiteljskom čovjeku. Kao nelatinski svećenik Tjehodrag je mogao imati djecu sa zakonitom ženom na valjan, ali ne i na dopušten način. Svećenicima latinskoga obreda ženidba uglavnom nije dopušтана. Ovome u prilog govori i slučaj splitskoga biskupa Dabrala, koji je 40-tih godina 11. st. svoj bračni status pred papinim izaslanikom opravdavao običajem Istočne Crkve (*consuetudine Orientalis Ecclesiae*).⁶ Prvi lateranski koncil zabranio je 1123. g. svećenicima i đakonima suložništvo sa svakom ženom.⁷ Drugi

⁶ *Historia Salonitana. Toma Arhiđakon. Povijest salonitanskih i splitskih proosvećenika*, Split, 2003., 64–65.

⁷ **Prvi lateranski koncil**, kan. 7: *Conciliorum Oecumenicorum Decreta* (curantibus J. Alberigo, P.P. Joannou, C. Leonardi, P. Prodi, consultante H. Jedin), Friburgi Brisgoviae, Herder, 1962., str. 167: »Presbyteris, diaconibus et

subdiaconibus concubinarum et uxorum contubernia penitus interdicimus et aliarum mulierum cohabitationem...«. (Svećenicima, đakonima i subđakonima posve zabranjujemo zajedničko stanovanje s priležnicama i suprugama i suložništvo s drugim ženama...).

lateranski koncil 1139. g. proglasio je nevaljanom ženidbu koju bi sklopili klerici.⁸ Brak klerika, iako nedopusšten, bio je valjan i nerazrješiv sve do održavanja ovih sabora, odnosno do donošenja spomenutih propisa. Očito zbog njihovog nepoštivanja, slične su uredbe i kasnije proglašavane odnosno primjenjivane. Tako je izaslanik pape Honorija III. (1216.–1227.) Akoncije iz Viterba 1221. g. naredio da kler splitske crkve mora otjerati sve svoje prilježnice (*cunctas expelli focarias*).⁹ *Tridentiski koncil* je 1563. g. ženidbu i svečane zavjete proglasio zaprekom za primanje viših kleričkih redova.¹⁰ Sukladno navedenom, opravdano je pretpostaviti da je pop s ovog natpisa živio tijekom prve polovice 12. st. Ovome u prilog ide i činjenica da se epigrafski spomenici s pomiješanim glagoljskim i ćirilskim grafemima, kakav je i ovaj natpis, pojavljuju tijekom 11. i 12. st. (*Kninski ulomak, Plastovski ulomak, Humačka ploča*) (MARIĆ – ŠIMIĆ – ŠKEGRO 2007: 9–32; ŠIMIĆ 2007: 50–51, sl. 1).

Zaključak

Ugrađivanje ulomaka rimskih sepulkralnih spomenika u konstrukcije kasnoantičkih grobnica, na lokalitetu Podvornice-Lištani kod Livna, svjedoči o devastaciji antičke nekropole tijekom dominata. Ovo posebice dolazi do izražaja kod kasnoantičke grobnice br. 5, koja je u cijelosti izgrađena od ulomaka rimskih urni, osuarija odnosno osteoteka. U njoj je pronađena velika količina neobrađenog kamenja te dislocirane kosti više osoba (dvaju odraslih muškarca, žena i četvero djece). (Mario ŠLAUS, Rezultati antropološke analize ljudskog osteološkog materijala s nalazišta Lištani-Podvornice, *Stručni izvještaj EP-103-04/06*). Radi urušavanja grobnice i dislociranosti kostiju, ne može se posve precizirati jesu li ove osobe bile i primarno ukopane u ovu grobnicu ili su im kosti sekundarno u nju položene. Grobnica je orijentirana u smjeru istok-zapad, s ulazom na zapadnoj strani.

Pojedini ukrasni motivi sa sepulkralnih spomenika pronađenih na Podvornicama, posebice motivi palmete i tzv. vrata podzemlja (*porta Inferi*), pojavljuju se i na drugim lokalitetima na livanjskom, duvanjskom i imotskom području. S obzirom na veliku sličnost, može se pretpostaviti da imaju i jedinstveno ishodište, odnosno da potječu iz istih klesarskih škola odnosno radionica. Jedna je, bez sumnje, djelovala i na području Lištana. Među njima se mogu izdvojiti i posebne stilske skupine, karakteristične po kombiniranju ornamentalnih elemenata. Spomenike s Podvornica-Lištani može se izdvojiti kao zasebnu skupinu, odnosno radioničku cjelinu. Njihova je karakteristika odsustvo figuralnih simboličkih scena, čestih na spomenicima iz Vašarovina i samog Livna. Ipak, u jedinstvenu kulturnu cjelinu povezuje ih dosta zajedničkih elemenata.

Spomenik s četvrtastim kamenim sandukom i poklopcem na dvije vode (rjeđe na četiri s poprečnim zabatima), predstavlja osnovni oblik sepulkralnog spomenika s livanjskih i duvanjskih prostora. Na lokalitetu Podvornice prvi put je pronađen *in situ* kao cjelina (br. 23, sl. 24a, 24b, 24c, 24d). Do sada se uglavnom radilo o pojedinačnim nalazima, bilo poklopaca, bilo sanduka, bilo njihovih ulomaka. Osim na Livanjskom i Duvanjskom polju, brojni su i u dolini gornje Cetine (ZANI-NOVIĆ 1967: 33). Rjeđi su u šibenskom zaleđu (MILOŠEVIĆ 2000: 22), a ima ih i na području

8 **Drugi lateranski koncil**, kan. 7: *Conciliorum Oecumenicorum Decreta*, str. 174: »Huiusmodi namque copulationem, quam contra ecclesiasticam regulam constat esse contractam, matrimonium non esse censemus.« (Takvu vezu, za koju se ustanovi da je sklopljena protiv crkvenoga pravila, ne smatramo ženidbom).

9 *Historia Salonitana*, 150–151.

10 **Tridentiski koncil**, Canones de sacramento matrimonii (11.11.1563.), kan. 9: *Conciliorum Oecumenicorum Decreta*, str. 731: »Si quis dixerit, clericos in sacris ordinibus constitutos, vel regulares castitatem solemniter professos, posse matrimonium contrahere, contractumque validum esse, non obstante lege Ecclesiastica vel voto... anathema sit« (Ako tko kaže da zaređeni klerici ili redovnici koji su svečano položili čistoću, mogu sklopiti brak i da je taj brak valjan, suprotno crkvenom zakonu i zavjetu, neka je anatemiziran).

Imotskog. Spomenici s Podvornica-Lištani izrađivani su od mekog i za obradu pogodnog kamena, vapnenca s nekog obližnjeg nalazišta kakvih ima diljem Livanjskog polja.

Na lokalitetu s kojeg potječe natpis br. 47. pronalaze se grobovi iz starohrvatskog i kasnosrednjovjekovnog razdoblja. Tijekom dosadašnjih šest istraživačkih kampanja istraženo ih je 195, iako su istraživanja daleko od završetka. Riječ je o ukopima na redove, sa starijim i mlađim horizontom kontinuiranog ukapanja. Stariji (starohrvatski) karakteriziraju nalazi karičica, jednojagodnih naušnica, prstenja i ostruga iz vremena od 9. do 12. st. Zavidna izvedba natpisa upućuje na zaključak da je njegov sastavljač, baš kao i urezivač slova, bio vrlo vješt pismu odnosno klesarstvu – stoljetnim tradicijama na livanjskom području. Kontinuitet življenja i umiranja na lokalitetu Podvornice-Lištani može se pratiti od vremena rimske antike do kasnoga srednjega vijeka.

KRATICE

- CIL 3 *Corpus Inscriptionum Latinarum. Inscriptiones Asiae Provinciarum Graecarum Illyrici Latinae III*, Berolini, 1873 – 1902.
- CIL 5 *Corpus Inscriptionum Latinarum. Inscriptiones Galliae Cisalpinae Latinae*, Berolini, 1872, 1877.
- OPEL 2 *Onomasticon provinciarum Europae latinarum, Vol. II: CABALICIVS – IXVS. Composuit et correxit Barnabás Lörincz.* – Wien, 1999.
- OPEL 3 *Onomasticon provinciarum Europae latinarum, Vol. III: LABAREVS – PYTHEA. Zusammengestellt und bearbeitet von Barnabás Lörincz.* – Wien, 2000
- OPEL 4 *Onomasticon provinciarum Europae latinarum, Vol. IV: QVADRATIA – ZVRES. Zusammengestellt und bearbeitet von Barnabás Lörincz.* – Wien, 2002.

BIBLIOGRAFIJA

ALFÖLDY, G.

- 1965. *Epigraphica. Situla* 8, 1965: 93–112.
- 1969. *Die Personennamen in der römischen Provinz Dalmatien*. Heidelberg, 1969: Carl Winter Universitätsverlag.
- 1984. *Römische Sozialgeschichte. 3., völlig überarbeitete Auflage*. Wiesbaden, 1984: Verlag Steiner.

ATANACKOVIĆ SALČIĆ, V. 1986 – Lištani kod Livna. Antička grobnica na svod sa memorijom. *AP*, 25/1986: 44.

ATANACKOVIĆ SALČIĆ, V. 1988 – Crkva sv. Ruže, Lištani, Livno. *Arheološki leksikon*, III. Sarajevo, 1988: 236, br. 22.24.

BOJANOVSKI, I.

- 1970a. Nova epigrafska potvrda Delminiuma sa Duvanjskog polja. *GZM*, 25/1970: 5–18.
- 1970b. Pelva i Salviae. Prilog antičkoj topografiji rimske provincije Dalmacije. *Adriatica praehistorica et antiqua. Zbornik radova posvećen Grgi Novaku*. Zagreb, 1970: 503–522.
- 1974a. *Baloie* – rimski municipij u Šipovu na Plivi. *ARadRaspr*, 7/1974: 347–369.
- 1974b. *Dolabelin sistem cesta u rimskoj provinciji Dalmaciji*. Sarajevo, 1974: Centar za balkanološka ispitivanja ANUBiH.

- 1975. Nouvelle confirmation epigraphique de Delminium dans le champ de Duvno. *WMBHL*, 5/1975: 41–56.
- 1988. *Bosna i Hercegovina u antičko doba*. Sarajevo, 1988: Centar za balkanološka ispitivanja ANUBiH.
- CAMBI, N. – GAMULIN, A. – TONKOVIĆ, S. 1999 – *Starokršćanska bazilika u Zmijavcima*. Split – Zmijavci, 1999: Zbornik Kačić – Poglavarstvo Općine – Župski ured Svih Svetih.
- ČAČE, S. 1995 – *Civitates Dalmatiae u »Kozmografiji« Anonima Ravenjanina*. Zadar, 1995: Arheološki muzej Zadar.
- ČREMOŠNIK, I. 1957 – Narodna simbolika na rimskim spomenicima u našim krajevima. *GZM*, 12/1957: 217–234.
- GLAVAŠ, T. 1994 – Otkrivanje sv. Ive (dosadašnji rezultati istraživanja ostataka prvog franjevačkog samostana u Livnu). *Livanjski kraj u povijesti*. Split – Livno, 1994: 105–111.
- GUDELJ, LJ. 2000 – Ranokršćanski kompleks u Otinovcima na Kupreškoj visoravni. *SP*, 3. s., 27/2000: 95–113.
- GUDELJ, LJ. 2006 – *Od svetišta Mitre do crkve Sv. Mihovila. Rezultati arheoloških istraživanja kod crkve Sv. Mihovila u Prološcu Donjem-Postranju (1986.–1997. godine)*. Split, 2006: Muzej hrvatskih arheoloških spomenika.
- KONSTANTIN PORFIROGENET 2003 – *O upravljanju Carstvom*. Zagreb, 2003: Dom i svijet.
- MARIĆ, M.
- 2003. Ranosrednjovjekovne ostruge iz Lištana kod Livna. *SP*, 3.s., 30/2003: 177–184.
 - 2005a. Rezultati arheoloških iskopavanja u Lištanima kraj Livna, lokalitet Podvornice (Bosna i Hercegovina). *ObHAD*, 37/2005, 1: 74–84.
 - 2005b. Nastavak sustavnog arheološkog iskopavanja na lokalitetu Podvornice u Lištanima kraj Livna. *ObHAD*, 37/2005, 3: 113–120.
 - 2006. Pregled dosadašnjih rezultata arheološkog iskopavanja u Lištanima kraj Livna. *Hercegovina: godišnjak za kulturno i povijesno naslijeđe*, 20/2006: 25–40.
- MARIĆ, M. – M. ŠIMIĆ – A. ŠKEGRO 2007 – Pop Tjehodrag i njegov natpis. *PovPril*, 33/2007: 9–32.
- MARIJAN, B. 1995 – Bistrički samostan na groblju sv. Ive u Livnu (ili: Starokršćanski i srednjovjekovni nalazi na groblju sv. Ive u Livnu). *Kalendar svetoga Ante 1995*. Livno, 1995: 120–126.
- MARIJAN, B. 2000 – Ploče rimskih urna na Grepcima kod Livna. *VAMZ*, 32–33/2000: 165–186.
- MATIJAŠIĆ, R. 2002 – *Uvod u latinsku epigrafiju*. Pula, 2002: Filozofski fakultet.
- MILOŠEVIĆ, A. 2000 – *Očekujući arheološku zbirku Franjevačkog muzeja u Livnu*. Split, 2000: Muzej hrvatskih arheoloških spomenika.
- PAŠKVALIN, V.
- 1988. Doba Rimskog Carstva (Principat). *Arheološki leksikon Bosne i Hercegovine*, I. Sarajevo, 1988: 86–87.
 - 1996. Kulturno-povijesna problematika sepulkralnih spomenika rimskog doba s područja Bosne i Hercegovine. *GZM*, 47/1996: 117–145.
 - 2003. *Kršćanstvo kasne antike u zaleđu Salone i Narone. Arheološka istraživanja kasnoantičkog kršćanstva u Bosni i Hercegovini*. Sarajevo, 2003: Vrhbosanska katolička teologija.

PATSCHE, C.

- 1904. Archäologisch-epigraphische Untersuchungen zur Geschichte der römischen Provinz Dalmatien. VI. Teil. *WMBH*, 9/1904: 171–301.
- 1906. Arheološko-epigrafska istraživanja povijesti rimske provincije Dalmacije. VII. Dio. *GZM*, 18/1906: 151–181.
- 1909. Archäologisch-epigraphische Untersuchungen zur Geschichte der römischen Provinz Dalmatien. VII. Teil. *WMBH*, 11/1909: 104–183.

PETRINEC, M. – T. ŠEPAROVIĆ – B. M. VRDOLJAK 1999 *Arheološka zbirka Franjevačkog muzeja u Livnu*. Split – Livno, 1999: Muzej arheoloških spomenika – Franjevački muzej i Galerija Gorica.

SERGEJEVSKI, D. 1931 – Rimski spomenici iz Livna i Prekaje. *GZM* 43/1931: 19–23.

ŠEGVIĆ, M. 1996 – Croatiae schedae epigraphicae latinae (CSEL). Inscriptiones quae in Croatia ab anno MCMXCI usque ad annum MCMXCV repertae et editae sunt. *OpA*, 20/1996: 131–139.

ŠKEGRO, A.

- 1997a. Inscriptiones latinae et graecae Bosniae et Hercegovinae. *OpA*, 21/1997: 86–116.
- 1997b. Rimski stela iz Ruševca kod Brestovskog u središnjoj Bosni. *OpA*, 21/1997: 235–238.
- 1997c. Ulomak stele s motivom *Porta Inferi* s Liba kod Tomislavgrada (Zapadna Bosna). *ObHAD*, 29/1997, 3: 83–86.
- 1999. Inschrift eines Veteranen von *Legio I Adiutrix*. *RadFilZad*, 24, 1999: 15–25.
- 1999a. Inscriptiones latinae et graecae Bosniae et Hercegovinae. *OpA*, 21/1999: 85–116.
- 2000a. Duvanjski prostori u antici. *Duvanjski zbornik. Zbornik radova s međunarodnog aznanstvenog skupa »Duvanjski kraj kroz povijest«, Tomislavgrad, 6–7. srpnja 2000.* Zagreb – Tomislavgrad, 2000: 79–113.
- 2000b. Epigraphica latina delmensia. *Duvanjski zbornik. Zbornik radova s međunarodnog aznanstvenog skupa »Duvanjski kraj kroz povijest«, Tomislavgrad, 6–7. srpnja 2000.* Zagreb – Tomislavgrad, 2000: 531–539.
- 2003. Rimski spomenici iz Bosne i Hercegovine. *VAMZ*, 3.s., 36/2003: 135–164.
- 2005. The Bestoen bishopric in the light of prior research. *AVes*, 56/2005: 369–389.
- 2007. T. *AVes*, 58/2007: 357–365.

ŠIMIĆ, M. 2007 – Nazivlje za klerička i redovnička zvanja na hrvatskim ćirilskim natpisima. *Hrvatska misao. Matica hrvatska Sarajevo. Časopis za umjetnost i znanost*, 11/2007, 4/07(45), n.s., 32: 45–60.

VRDOLJAK, B. M. 1990 – Starokršćanska bazilika i ranosrednjovjekovna nekropola na Rešetarici kod Livna. *SP*, 3.s. 18/1988 (1990): 119–194.

VRDOLJAK, B. M. 1994 – Franjevački samostan sv. Ive u Livnu tijekom 14. i 15. stoljeća. *Livanjski kraj u povijesti*. Split – Livno, 1994: 115–125.

ZANINOVIĆ, M.

- 1966. Ilirsko pleme Delmati. *GCBI*, 4/2, 1966.: 27–92.
- 1967. Ilirsko pleme Delmati, II. dio. Materijalna i duhovna kultura. *GCBI*, 5/3, 1967: 5–101.
- 1994. Livanjsko polje u antici kao primjer delmatske zajednice. *Livanjski kraj u povijesti*. Split – Livno, 1994: 45–50.

SUMMARY

EPIGRAPHICA NOVA PELVENSIA

The professional team of the *Gorica Livno Franciscan Monastery and Gallery* carried out archaeological research on the Podvornice (Lištani) site in the south-eastern part of Livanjsko polje in 2001, 2003, 2004, 2005 and 2006, during which they found, among other objects, forty-six Roman funerary monuments or their fragments: parts of two steles, fragments of chests and covers for rectangular urns (*ossuarium*) and chests for keeping bones (*osteotheca*) and their covers. Almost all of them were Roman. Most had the remains or traces of a grave inscription which, just like the ornamentation, date them to the time of the early principality. They originated from a Roman necropolis that occupied the site before the construction of the Early Christian complex, into which they were in most cases built as spolia. An inscription in the Croatian Cyrillic script and in the Early Church Slavonic language from the second half of the twelfth century, mentioning a Glagolitic priest and his five murdered sons, was found on the same site. This inscription is precious evidence of the Glagolitic priests in the Livno area, which was at that time under the jurisdiction of the Split archbishop. It is a very important link between the older and younger generation of Glagolitic priests (*presbyteri Illyrici*) in the deep hinterland of Split (the Livno-Duvno area, western Herzegovina), where Glagolitic priests managed to survive until the middle of the nineteenth century.

Earlier research in the Podvornice (Lištani) site resulted in the discovery of two Early Christian basilicas, a baptismal font, memorial chapel, eight late-Roman built tombs, four of them vaulted, and a necropolis with the remains of funerary items. The Roman items on this site were covered by a medieval necropolis of the Dalmatian Croatian cultural circle. In diversity and complexity this site is very similar to those in Grudine (Crkvine) – Čipuljić in Bugojno and Šipovo in central Bosnia. In the early Middle Ages the Livno area was part of the Croatian County of Hlebijani and the Bugojno and Šipovo areas part of the County of Pleba (Pliva). Podvornice (Lištani) is the third site in the Livno area where Early Christian basilicas were found, after the finds in Rešetarica and on St Ivo's graveyard in the centre of Livno. One of the two basilicas in Podvornice (the northern one) could have kept its original function in the high Middle Ages. This is supported by the find of a Eucharistic spoon on the same site (grave no. 12), tentatively dated to the tenth-twelfth centuries. The Glagolitic priest mentioned on the last inscription could therefore have served in a community whose members were buried in the Podvornice graveyard, where he himself was buried as well.

Research showed the great complexity of the Podvornice (Lištani) site. People lived there continuously from late Roman times to the late Middle Ages. Nearby sites connect it with some pre-historic ages. In professional literature it is also known as St Rose's Church (*Crkva sv. Ruže*). Ivo Bojanovski (1915–1993) considered this the site of the Roman travel station *Pelva* (*mansio Pelva*) on the main *Salona – Servitium* road known from Antonine Itinerary (*Itin. Ant.* 269, 5). It was the junction of Roman roads leading from *Salona* to Pannonia and to the Dalmatian hinterland. Some other authors, such as Esad Pašalić (1915–1967) and Géza Alföldy, considered *Pelva* a *municipium*. After systematic field research into the traces of communication routes and settlements, and from the study of sources, Bojanovski convincingly concluded that *Pelva* was after all a travel station.

Rukopis primljen: 22.IV.2008.
Rukopis prihvaćen: 28.IV.2008.